

Perquè vas estudiar pedagogia i més tard logopèdia?

Vaig estudiar pedagogia a la Universitat de Barcelona des del 1979 al 1984 i estava decidida a fer pedagogia musical ja que és el que més m'agradava i veia que en aquest camp hi havia moltes coses per fer. Al mateix temps vaig estudiar i anar als diferents cursos de pedagogia musical dins de l'Escola de pedagogia Musical del pare Irineu Sagarra.

Més tard, mentre feia de professora de música a l'escola, veia com molts nens en estudiar trobaven dificultats per entendre el què se'ls demanava a l'exercici o a l'examen, o que ni tan sols entenien el que acabaven de llegir. Poc a poc els companys mestres em demanaven opinió del que calia fer quan un nen presentava diferents dificultats de llenguatge. A més la meva germana Montserrat em va anar punxant per que m'especialitzés amb els problemes vocals ja que hi havia una gran falta d'aquests especialistes dins de l'àmbit de la logopèdia. Tot plegat va fer que em posés a estudiar un Màster de logopèdia dins de la UB.

Fa més de 20 anys que treballem conjuntament amb la teva germana.

Funciona el tàndem metge/Logopeda?

Jo trobo que sí. Ella fa de metgessa i diagnòstica i diu quin tractament cal al pacient i jo em dedico més en l'aspecte de rehabilitació logopèdica i en la programació de les sessions que és més propi del pedagog.

Quin tipus de pacients atens?

Hi ha una gran diversitat. Des dels 2 als 100 anys. Tant estic asseguda al terra jugant amb un nen que no sap parlar però que sap comunicar-se perfectament amb gests i has d'intentar que faci sons; com estic davant d'un senyor amb americana i corbata, que es queda sense veu de tant parlar i al qual li cal donar una bona imatge de la feina que està fent, com estic davant d'un actor que de seguida agafa l'aire d'allò que li està explicant i ho adapta i aplica, encara que cal una mica d'entrenament.

Quina varietat de material utilitzes?

Des del material muntat per mi mateixa, com fotos de revistes i llargs llistats de mots, cada un amb una característica diferent, fins a software acústic, tubs de silicona per bufar, diferents tipus de llapis rodons, quadrats, triangulars, paper de quadrets grans o petits, fulls en blanc o amb pauta Montessori. Però darrerament, com que la informàtica ha entrat ja gairebé a tothom, es pot fer un molt bon treball rehabilitador amb els ordinadors. Abans eren els nens els únics que feien els deures, ara amb els ordinadors, l'adult s'hi enganxa i també s'avança més ràpidament. Però encara hi ha molt treball que cal anar a poc a poc, com en la comprensió de textos, o amb les dificultats amb la lectura. Convé tenir molts tipus de llibres, des d'aquells amb lletres majúscules, els de lletra lligada i d'impremta o amb dibuixos o fotografies.

Has donat forces cursos per adults des de fa anys i darrerament has entrat a formar part del Departament MIDE (mètodes d'investigació i diagnòstic en educació) de la Universitat de Barcelona, què t'aporta fer de professor? Ha estat sempre el que més m'ha agradat i durant els primers anys, vaig treballar com a professora. Però ara alterno el paper de rehabilitador en llenguatge i comunicació amb el de pedagog i psicopedagog a la Universitat. Faig de professor per a adults, treballant en aspectes més concrets sobre el llenguatge, la seva adquisició i com resoldre els diferents casos clínics.

Et relaciones amb altres professionals afins?

I tant que sí. Crec que és una part molt important de la meva tasca ja que encara que sembli que treballo sola amb el pacient, cal coordinar-se amb el tutor de l'escola, amb el pediatre, el neuròleg, l'òptimetre i els psicòlegs. Cada un d'ells veu el pacient des d'una òptica i jo he d'intentar fer una mirada global orientada a la comunicació. Aquesta és la part més interessant i la que molts pares agraeixen més ja que coordino la meva tasca amb la dels altres professionals implicats. És realment el paper de psicopedagog que encara molta gent no acaba de saber ben bé a què ens dediquem.